

Problemet er bare, at Rådet for Socialt Udsatte jo skriver, hvilket jeg har gentaget nogle gange, at de oplever, at regeringen laver rapporter, regeringen lytter, men som de påpeger ud fra den rapport, som regeringen har skrevet, er der desværre ingen konstruktive bud på, hvordan de problemer, som rådet har rejst, kan løses.

Det er også det, vi efterlyser herfra. Vi hører igen og igen, at statsministeren siger: Vi sparer, vi skærer ned på folks ydelser, for hvis det kan betale sig for folk at komme i arbejde, så kommer de i arbejde.

Vi har jo ikke hørt nogen konkrete bud på, hvad man vil gøre for dem, der er socialt udsatte på en sådan facon, at det ikke er tilstrækkeligt at gøre dem mere fattige for at få dem i arbejde.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

På en måde undrer jeg mig lidt over, at det netop er hr. Kamal Qureshi, der stiller det her spørgsmål, for med førtidspensionsreformen indførte vi jo sammen med SF et såkaldt arbejds-evnekriterium. Det indebærer, at man retter fokus mod det, folk kan, og væk fra det, folk ikke kan.

Kommunerne vurderer i Socialforskningsinstituttets undersøgelse, at kun omkring 15 pct. af de mennesker, der meget langvarigt har modtaget kontanthjælp, har så ringe en arbejdsevne, at de må visiteres til fleksjob eller førtidspension.

Det vil altså sige, at omkring 85 pct. af gruppen af kontanthjælpsmodtagere, der langvarigt har modtaget kontanthjælp, fortsat vurderes at have mulighed for at påtage sig et arbejde. Det forventer jeg at der er bred enighed om her i Folketinget, for jeg går ud fra, at alle partier bag førtidspensionsreformen, også SF, fortsat bakker op om den.

Line Barfod (EL):

Det er nogle gange lidt svært at diskutere med statsministeren, fordi han slynger om sig med forskellige ting, som om de hænger sammen.

Der er jo forskel på, om man er i stand til *på sigt* at få et arbejde, eller om man er i stand til at tage et arbejde lige nu og her, hvor man er på den lave ydelse.

Det, der bliver spurgt til, er de mennesker, som i den øjeblikkelige situation ikke er i stand til at påtage sig et arbejde. Det kan f.eks. være, at de er syge og venter på noget behandling; det kan være, at de er i noget misbrugsbehandling. Der kan være mange forskellige årsager, men lige på det her tidspunkt er de altså ikke i stand

til at påtage sig et arbejde. Men alligevel er de på den lave ydelse.

Det er det, der er spørgsmålet: Mener statsministeren slet ikke, at der kan være et problem i, at man over for mennesker, som i den konkrete situation ikke er i stand til at påtage sig et arbejde, alligevel skærer i deres ydelser?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Gruppen på de der godt 70 pct., som vi taler om her, altså de svageste kontanthjælpsmodtagere, er en meget sammensat gruppe. De problemer, som personerne har ud over ledighed, er meget, meget forskellige. Men uanset problemet er det regeringens opfattelse, at vi ikke må opgive nogen. Vi skal gøre vores yderste for, at de kan komme i job.

Regeringen har derfor rettet en målrettet indsats mod dels at få gruppen i beskæftigelse, dels at afhjælpe de personlige problemer, som nogle af personerne i gruppen har. Et element i beskæftigelsesindsatsen er jobtræning på en virksomhed, og hvis ikke det er tilstrækkeligt, kan revalidering være den rigtige indsats. For regeringen har ikke i sinde at opgive nogen.

Line Barfod (EL):

Jeg er fuldstændig enig i, at man aldrig må opgive nogen. Det er simpelt hen det værste, man kan gøre.

Men det, som jeg har erfaringer for i de mange år, jeg har arbejdet med bl.a. nogle af de mennesker, vi snakker om her, er, at noget, der virkelig forværrer deres problemer og forværrer deres muligheder for at komme i arbejde, er ikke at have penge nok at leve for. Jeg ved ikke, om statsministeren nogen sinde har været i den situation eller kender nogen, der har været i den situation.

Men kunne statsministeren bare et øjeblik prøve at sætte sig ind i, at man hver eneste måned ikke har råd til at betale de regninger, der ligger, ikke er sikker på, om man har nok penge til at betale huslejen, ikke har penge nok til mad hele måneden – og så samtidig skal have over-skud til at komme ud af sine problemer og blive klar til at tage et arbejde?

Kan statsministeren overhovedet prøve at sætte sig ind i, at man måske ville have nemmere ved at blive klar til at tage et arbejde, hvis ikke man samtidig skulle bruge så mange ressourcer på at prøve at få økonomien til at hænge sammen?